

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)3893 z dnia 8 sierpnia 2007 r., w której pozwana dokonała korekty finansowej pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej skarżącej na realizację projektu „Sieć punktów telematycznych miasta Neapol”, oraz naprawienie szkód przez nią spowodowanych.

W uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności skarżąca podnosi:

- Nielogiczność, nieodpowiedniość i całkowity brak przesłanek prawnych i faktycznych przyjętych za podstawę decyzji, ponieważ Komisja świadomie nie uwzględniła wszystkich kryteriów (formalnych i materialnych), które powinny być zostać ocenione w celu prawidłowego zastosowania art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, co w konsekwencji powoduje, że jej ocena wystąpienia nieprawidłowości zarzucanych skarżącej jest bez wątpienia błędna;
- Błędą interpretację i zastosowanie pojęcia nieprawidłowości, o którym mowa w art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, ponieważ zarzuty względem skarżącej nie są objęte pojęciem „istotnych zmian” rodzaju lub warunków wykonania finansowanego działania, ani też kategorią „wydatków niedopuszczalnych” w rozumieniu budżetu wspólnotowego;
- Odpowiedzialność Komisji za początkowe opóźnienie projektu, ponieważ porozumienie o finansowaniu zostało zatwierdzone przez Komisję w dniu 14 lipca 1997 r. i notyfikowane Comune di Napoli dopiero 25 lipca 1997 r., chociaż datą rozpoczęcia projektu i dopuszczalności wydatków był dzień 1 lipca 1997 r.;
- Nieuwzględnienie w ramach oceny dopuszczalności wydatków całego okresu siedmiu miesięcy, który Komisja przyjęła w celu zatwierdzenia zmiany projektu zgłoszonej przez skarżącą;
- Błędny wniosek Komisji, że wykrycie azbestu i mające po tym miejsce opóźnienie spowodowane jego usuwaniem nie stanowi siły wyższej;
- Błędne ograniczenie skutku zawieszającego wyroku Tribunale Amministrativo Regionale do okresu od 2 sierpnia

2001 r. (dzień wydania wyroku) do 5 grudnia 2001 r. (dzień doręczenia wyroku drugiej instancji wydanego przez Consiglio di Stato) oraz ograniczenie tego okresu tylko do faktur wystawionych w ramach przetargu na dostawę sprzętu informatycznego, który sam był przedmiotem zawieszenia;

- Naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ Komisja w żaden sposób nie uwzględniła przy obniżeniu dofinansowania, że skarżąca działała w dobrej wierze, że charakter i ciężar (rzekomej) nieprawidłowości był nieistotny, że finansowane działanie zostało faktycznie zrealizowane i w końcu że kwestionowane okoliczności w części wywołane zostały przez samą Komisję, a w części przez siłę wyższą;
- Naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ decyzja nie wyjaśnia, dlaczego zarzucane nieprawidłowości należy uważać za „istotne”;
- Jeżeli chodzi o odszkodowanie, skarżąca podnosi, że nawet jeżeli zachowanie Komisji nie zostanie ocenione jako bezprawne, to jednak spowodowało ono szkody. W szczególności decyzja w sprawie zwrotu pomocy spowodowała nieprzewidywalne i niezwykłe szkody, w szczególności jeżeli uwzględni się, że działanie zostało zakończone pozytywnie i z gratulacjami ze strony samej Komisji.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 września 2007 r. — ReckittBenckiser przeciwko OHIM

(Sprawy połączone: T-2/05, T-3/05, T-49/05, T-118/05 i T-119/05) ⁽¹⁾

(2007/C 283/74)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 19.3.2005.